

Un Ba'al antic și un Domn modern

Sâmbătă, 21 aprilie 2007

Gili Cârstea

Confrunțați cu posibilitatea ca Laodicea să fie prinsă într-o închinare la Baal similară cu biserica vremii lui Ahab, oamenii sunt șocați și revoltați. Cum este posibil ca biserica rămășiței, “singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu,” să se afle într-o asemenea poziție teribilă? Ei privesc în urmă, la drumul minunat pe care ne-a condus Dumnezeu, la minunile Lui în ridicarea unui popor cu o solie pentru vremea sfârșitului, și ajung la concluzia că așa ceva nu ni se poate întâmpla nicidecum. Ideea este respinsă din start, iar cei care trag alarma că așa ceva chiar ni se întâmplă sunt acuzați că nenorocesc pe Israel.

Dacă nouă nu ni se poate întâmpla, cum a fost posibil să li se întâmple lor? Nu erau și ei adevărata biserică a vremii lor, la fel de mult obiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu ca și biserica de astăzi?

Lor nu li s-a întâmplat dintr-o dată. Apostazia subtilă care i-a condus direct în brațele lui Baal se infiltrasese de secole în poporul lui Dumnezeu, fără ca ea să fie tratată cu atenția cuvenită, în ciuda mesagerilor pe care Dumnezeu îi trimitea “în fiecare dimineață” (Ier 7:25) la poporul Său.

Ca să înțelegem felul în care ei au fost amăgiți, trebuie să spunem că expresia “Baal” nu însemna și pentru ei ceea ce înseamnă astăzi pentru noi. În terminologia vremii, Baal însemna domn. Soțul era ba'al pentru soție, domnul care îi asigura hrană și protecție. Era expresia uzuală pentru Domnul, așa cum o folosim și noi astăzi. Ei nu foloseau numele Dumnezeu, Iehova, din teamă sau respect, ci spuneau Domnul, adică Ba'al, ori de câte ori se refereau la Dumnezeu.

Când a venit Ilie să le spună că “Domnul” nu mai este Iehova, ci un idol scârbos, viclan și criminal, ei au explodat de mânie. Li se părea cea mai gravă erezie posibilă, cea mai mare calamitate care se putea abate peste poporul lui Dumnezeu în acele momente de criză națională. Consilierii împăratului, cei opt sute cincizeci de profeți angajați și plătiți de biserică, au spus că așa ceva nu este posibil. Nu este greu să ne imaginăm ședința la care i-a convocat Ahab spre a decide ce este de făcut cu solia lui Ilie. Acei teologi dovedeau cu Moise

că așa ceva nu se poate întâmpla lui Israel, iar dovada era Templul Domnului în mijlocul națiunii.

Ce făceați dacă erați în locul lui Ahab? Sute de specialiști în cunoașterea lui Dumnezeu spuneau că Ilie este eronat. Cum putea Ahab să pună în primejdie națiunea, poporul Domnului, acționând la propunerea unui anonim incult, aflat în conflict deschis cu biserica organizată, cu autoritatea recunoscută de cer și cu frații din poziții de răspundere?

Agravant era că frații din poziții de răspundere chiar erau sinceri. Ei credeau cu toată inima că slujesc pe adevăratul Dumnezeu al lui Israel. De aceea au și venit toți la confruntarea de pe muntele Carmel. Erau convinși că Domnul, Ba'al, este de partea lor, altfel găseau ei destule pretexte să evite provocarea, că doar erau experți în așa ceva.

Când citim istoria apostaziei lui Israel, observăm imediat trei aspecte interesante ale închinării la un alt domn decât Cel autentic.

Mai întâi, aceasta era o stare de apostazie inconștientă. Nu înțelegeau ce este greșit cu închinarea și practica lor religioasă. Ce era așa rău în mici acte nevinovate, preluate de la popoarele frățești din jur, precum turtele pentru împărăteasa cerului? De ce atâta supărare pentru interesul ecologic față de mama natură? Și de ce s-ar supăra Iehova dacă stăm și noi cu fața spre răsărit la anumite ocazii, bucurându-ne alături de toți oamenii de fazele binecuvântate ale vieții planetare?

Apoi, închinarea la Baal era profund împletită cu serviciul sanctuarului. "Căci copiii lui Iuda au făcut ce este rău înaintea Mea, zice Domnul; și-au așezat urâciunile lor în Casa peste care este chemat Numele Meu, ca s-o spurce" (Ier 7:30). Nu era vorba de o mișcare paralelă, separată, deosebită de practica religioasă stabilită de Moise, lucru care ar fi trezit bănuielile celor mai mulți din popor. Era doar un set de adăugiri nevinovate, preluate din spiritualitatea religiilor vecine, și amestecate cu serviciul sanctuarului.

În al treilea rând, proponentii noii spiritualități nu erau oameni din popor, fără influență sau autoritate în biserică. Închinarea la Baal era promovată chiar de preoții unși pentru lucrarea specială de a conduce poporul la închinarea adevăratului Domn. Ei oficiau la templu după rigorile sanctuarului, dar în intimitate aduceau tămâie idolilor (Eze 8:1-18). Toate categoriile clerului erau implicate în această criză: "Preoții n-au întrebat: 'Unde este Domnul?' Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, proorocii au proorocit prin Baal, și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor" (Ier 2:8). O asemenea "slujbă" deschidea ușa larg în fața duhurilor necurate și alunga pe Duhul lui Dumnezeu.

Așa a ajuns Baal să se așeze pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu, iar poporul ales nu avea nici cea mai mică suspiciune că se închină cui nu trebuie.

Lor li s-a întâmplat, deși erau și ei "obiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu." Și, ca să nu dispară de pe fața pământului, au avut nevoie de un Ilie. Un Ilie aspru, acuzator și intolerant, dar salvator în determinarea lui că Israel se închină unui Dumnezeu fals.

Vechiul Testament este o istorie a eșecului lui Israel de a lumina pământul cu slava lui Dumnezeu. De ce oare se încheie el cu făgăduința că, “înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată,” Dumnezeu va trimite pe proorocul Ilie? De ce să nu-l trimită pe Daniel, pe Enoh, pe David, sau chiar pe Noe? Parcă ne-am dori un profet mai sensibil, mai elegant, mai educat, mai... postmodern. De ce tocmai pe Ilie?

Ilie va fi trimis acestei generații a poporului lui Dumnezeu deoarece reprezintă în cel mai profund sens soluția la încropeala laodiceană. Doar el are aplombul, autoritatea, statornicia și tăria de caracter să confrunte pe îngerul bisericii Laodiceea. Doar el are experiența și finețea de a recunoaște închinarea la Baal, când toată biserica este convinsă că se închină adevăratului Domn. Doar el reprezintă corect situația când un “nimeni” va trebuie să stea în fața zidului monumental de autoritate eclesiastică, și să spună fără teama de consecințe că biserica se află plecată înaintea unui tron fals.

Acel Ba'al care domnea atunci în Samaria sau la Ierusalim nu a murit, așa cum par unii să creadă. El este bine și prosper, și-a luat un PhD în liturgică modernă, și experimentează de peste un secol o evanghelie modificată genetic pe spinarea acestui popor.

Doar un Ilie contemporan va reuși să zgâlțâie din temelii palatul de cleștar al teologiei îngerului bisericii Laodicea, și să trezească la viață oasele risipite prin văile Israelului modern. Doar spiritul și puterea lui va aduce Biserica Adventistă în fața marilor decizii finale, onorând pe Dumnezeu în ultima bătălie din jurul caracterului și guvernării divine. Fără el, putem să țopăim zi și noapte în jurul altarului, putem să strigăm cât ne ține gura, putem să ne rugăm oricât de convergent, focul nu va cădea ca la Rusalii, iar seceta cumplită din țară va expune biserica derizivității publice, fiind văzută așa cum este, o covercă într-un câmp de castraveți (Isa 1:8).

Și dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor “o mică rămășiță” (Isa 1:9) care să onoreze “neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea,” demult am fi ajuns ca Sodoma și Gomora, fără nicio șansă de a mai sesiza cine este așezat pe tronul în fața căruia suntem plecați de un secol.

Când un grup de oameni din biserică, animați de spiritul și puterea lui Ilie, vor avea curajul să confrunte deschis pe îngerul bisericii Laodicea, doar atunci acest popor va fi pregătit să confrunte lumea cu avertizarea șocantă că Satana este Dumnezeul acestei lumi, și că religia organizată se află sub controlul demonilor.

Doar un astfel de Ilie va merge la cer fără să vadă moartea, deoarece a riscat să-și piardă viața pentru onoarea lui Dumnezeu, aducând astfel împăcarea veacurilor dintre Dumnezeu și copiii Săi rebeli, marea Zi a Ispășirii finale care va elimina despărțirea mortală dintre cele două naturi.